

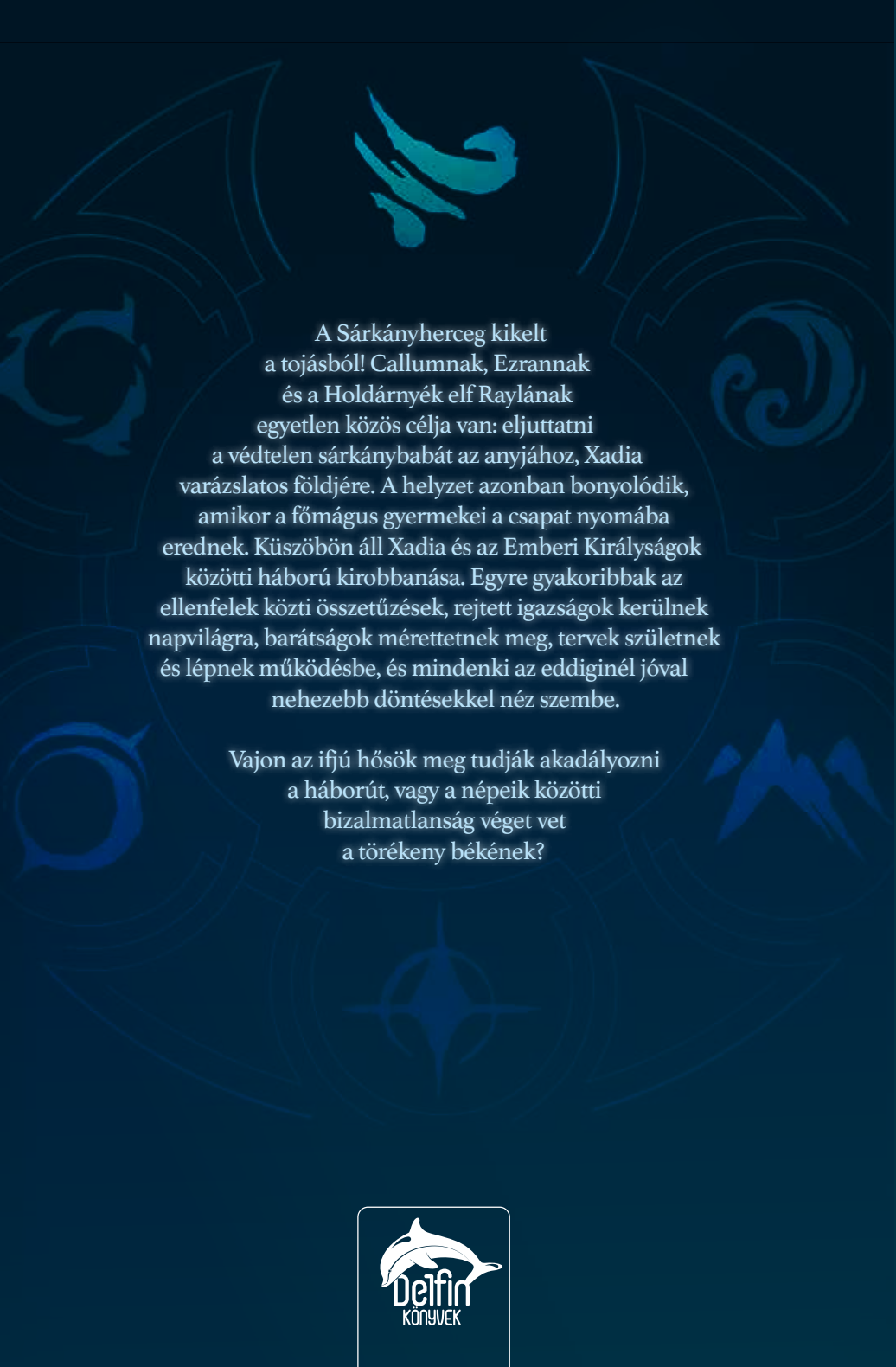
A SÁRKÁNY HERCEG

AZ ÉG

AARON EHASZ &
MELANIE MCGANNEY EHASZ

A Sárkányherceg kikelt
a tojásból! Callumnak, Ezrannak
és a Holdárnyék elf Raylának
egyetlen közös célja van: eljuttatni
a védtelen sárkánybabát az anyjához, Xadia
varázslatos földjére. A helyzet azonban bonyolódik,
amikor a főmágus gyermekei a csapat nyomába
erednek. Küszöbön áll Xadia és az Emberi Királyságok
közötti háború kirobbanása. Egyre gyakoribbak az
ellenfelek közti összetűzések, rejtett igazságok kerülnek
napvilágra, barátságok mérettetnek meg, tervek születnek
és lépnek működésbe, és mindenki az eddiginél jóval
nehezebb döntésekkel néz szembe.

Vajon az ifjú hősök meg tudják akadályozni
a háborút, vagy a népeik közötti
bizalmatlanság véget vet
a törékeny békének?

Aaron Ehasz Baltimore-ban nőtt fel. A Harvardra járt, ahol a Harvard Lampoon humoros magazin és társaság elnöke volt. Az egyetemen filozófiát tanult, de mindig tudta, hogy egyszer majd rajzfilmeket és videójátékokat fog készíteni. Aaron az Avatar: Az utolsó léghajlító című közkedvelt sorozat vezető írója és A Sárkányherceg társalkotója.

Melanie McGanney Ehasz New Yorkban nőtt fel magas épületek és magasra tornyozott könyvek között. Az Emory Főiskolára, majd a Fordham Egyetemre járt, ahol angol irodalomból szerzett mesterdiplomát. Melanie családjával a kaliforniai Santa Monicában él könyvekkel és pálmafákkal körülvéve.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.thedragonprince.com

www.facebook.com/delfinkonyveksorozat

www.facebook.com/DreamKonyvek

„A Sárkányherceg – Az Ég izgalmas és elbűvölő fantasy kalandregény. Különösen azok fogják élvezni, akik szeretik az összetett karaktereket, a megkérdőjelezhető döntéseket, az óriási csatákat. Még többet megtudunk erről az elbűvölő világról, míg a szereplők a bizalomról, hűségéről és a jó és a rossz közötti vékony határról tanulnak.”

Storygraph

„Elképesztő kaland! A leírás magával ragadó, míg a karaktereknek szembe kell nézniük a félelmeikkel, és össze kell fogniuk, hogy legyőzhessék az ellenfeleiket. Alig várom a következő részt!”

Amazon

„Az előző részt is nagyon szerettem, de itt még jobban megismerem a szereplőket. És persze a tét is nagyobb, még izgalmasabb és veszélyesebb kalandok várnak a kedvenceinkre. Letehetetlen!”

Goodreads

„A netflixes sorozat miatt kezdtem el olvasni az első részt, és egyből folytattam is a másodikkal. Szuper, hogy még több részletet megtudunk a karakterekről és erről a lenyűgöző világról. Nagyon várom a folytatást!”

Barnes and Noble

AARON EHASZ &
MELANIE MCGANNEY EHASZ

A
SÁRKÁNY
HERCEG
AZ ÉG

— részlet —

1. FEJEZET

MÉG NÉHÁNY NAP

Jöjjön ide mindenki, és szedjen magának!

Callum rögtön hegyezni kezdte a fülét. A gyomrában étel helyett fájón tátongó űr volt. Úgy tűnt, mintha Lujanne már ezer éve a reggelivel bíbelődne. *Hát nem mágus? Nem tudott volna csak úgy elővarázsolni valamit?*

Callum a tisztáson álló hosszú faasztalhoz sietett. Leült, és tekintetével Raylát kereste. Még mindig furcsa érzés volt egy Holdárnyék elf barátjának lenni, különösen egy orgyilkosénak, akit azért küldtek, hogy megölje a kisöccsét. Ám Ezran és ő – Katolis két hercege – még mindig életben voltak, és Rayláról kiderült, hogy a legjobb barát, akivel Callum valaha is találkozott. De most sehol sem látta. Talán most az egyszer elaludt.

– Jó reggelt, Callum! – szólalt meg Ezran a bátyja mögé lépve. – Ember, de éhes vagyok! Bár azt hiszem, Csali még nálam is éhesebb.

Ezran a lábánál fekvő, háziállatként tartott világító varangyra mutatott.

Callum Csalira pillantott, miközben elámult a kisöccse azon képességén, hogy érzékeli az állatok érzéseit. Általában Callum maga is meg tudta állapítani – színváltós bőrének árnyalatából –, milyen hangulatban is van Csali, most azonban a varangy kékeszöld foltos, sárga bőre ugyanolyan volt, mint máskor, és a szokásos mogorva kifejezéssel bámult a világba. (Persze, aki jól ismerte Csalit, tudta, hogy a „harapós” felszín alatt igaz hűség, bátorság, sőt, még mogorva szeretet is lakozik.)

– Ó, nem a bőre árulta el – mondta Ezran. – És nem is ő, világító varangy nyelven. A pocakkorgás egyetemes nyelven kommunikált – kuncogott Ezran. – De azt hiszem, Zym a legéhesebb mindannyiunk közül.

Azymondias, a Sárkányherceg, akit mindannyian csak „Zym”-nek hívtak, odaszökdécselt Ezranhoz és Callumhoz. Alig egy hete még a tojásban volt ez a hosszú szempillájú, melegszívű sárkánybaba. Most pedig már kikelt belőle és egészséges! Mindenkit egy imádnivaló kutyakölyökre emlékeztetett. Nehéz volt elhinni, hogy Zym sorsa az, hogy hatalmas, félelmetes fősárkány váljon belőle. Callum megpaskolta a sárkánybaba fejét, mire az elkezdte harapdálni a fiú ujjait.

– Tarts ki, haver – mondta neki Callum. – Mindjárt jön a reggeli.

– Húha! Ava! Gyere vissza, kislány!

Egy hatalmas farkas tört be a tisztásra, Ellis, a bátor lány követte, aki felvezette őket az Elátkozott Kalderára, hogy megkeressék Lujanne-t, a holdmágust. Évekkel ezelőtt Lujanne meggyógyította Ellis farkas házikedvencét, Avát. Az állat hatalmas mérete ellenére olyan szelíd volt (és bolyhos), mint egy kiscica. Egy régi sérülés miatt hiányzott az egyik lába, de úgy tűnt, nem vette észre, vagy nem érdekelte. Ava képen nyalta Zymet.

Callum felsóhajtott; szerencsésnek érezte magát, hogy az útjuk során megismerkedtek új emberekkel és lényekkel. Végül is Zym talán soha nem kelt volna ki a tojásból, ha Callum és Ezran nem találkozik Ellisszel, Avával és Lujanne-nal.

Azért is szerencsésnek érezte magát, mert a legcsábítóbb ételeket készült elfogyasztani, amiket valaha látott.

– Elfek és emberek, ide – mondta Lujanne, és a füzérrel borított asztalra mutatott. – Akiknek pedig három, vagy annál több lábuk van, üljenek, Főni-Főni mellé. – Lujanne egy közeli tisztás felé mutatott, ahol a házikedvence, a hatalmas holdfőnix, Főni-Főni állt. A különleges lény négy nagy tálat őrzött széttárt szárnyával, és Callum látta, hogy a tálak tele vannak tekergőző féregszerűségekkel. Ava, Zym és Csali Főni-Főnihez siettek, és azonnal falatozni kezdtek.

– Te nevezted el a házikedvencedet Főni-Főninek? – kérdezte Ellis visító hangon Lujanne-t.

– Igen, mert ő egy holdfőnix – mondta Lujanne. – A neve a Főnix-Főnix rövidítése.

Főni-Főni rikkantott egyet, majd csapkodni kezdett ragyogó kék szárnyaival, amikor meghallotta a nevét.

– Megkóstolhatunk bármit, amit csak akarunk? – kérdezte Callum, mohón szemezve egy triplacsokis-tortával. Ezran

már kiszolgálta magát egy tányér sütivel, de Callum nem akart modortalan lenni.

– Természetesen, szívem – mondta Lujanne kedvesen. – Amit csak szeretnétek.

– Te tálaltad fel nekünk a legjobb ételt – motyogta Ezran. A szája tele volt, és mindkét kezében további süteményeket szorongatott. – Mégis mi a titkod?

– Nos... kezdte Lujanne. Hosszú, formás körmével megkocogtatta napbarnított arcát. Az ajka megrándult. – Az én titkom az, hogy... hogy az egész hamis. – Elmosolyodott.

– Hogy érted azt, hogy hamis? – kérdezte Callum, miközben belemélyesztette a fogait egy ropogós, réteges tésztába. Soha semmi sem volt még légiesebb, vajasabb és finomabb, mint ez a toronnyi édesség.

– Nem igazi – felelte Lujanne. – Hanem csak illúzió.

Callum bólintott, miközben önfeledten rágta az ételt; fogalma sem volt, miről beszél Lujanne.

– Valójában lisztkekacokat eszel – mondta Lujanne, még mindig kedvesen mosolyogva.

Callum ledermedt harapás közben, majd visszatette az asztalra a kezében tartott finomságot. Megpróbált a szájában olvadó, ínycsok falatra koncentrálni, de most, hogy tudta, ez varázslat, kezdte észrevenni a tekerő kukacokat, amelyeket nyilvánvalóan az illúzió álcázott.

– Ó, úgy érted, lisztből van? – kérdezte Ezran. Kisöpört néhány hosszú, sötét fűrtöt a szeméből. – Úgy, hogy „Ez aztán az igazán finom sütemény!”

Callum Ezranra nézett. A kisöccse még mindig jóízűen evett. Szerette volna elmagyarázni Ezrannak, hogy nem, nem így értik, de túl rosszul érezte magát hozzá.

– Ööö... nem – felelte helyette Lujanne. – Látod, mit eszik Főni-Főni?

Callum átnézett a kennelekre, ahol a négy állat a fejét a tekerdő kukacokba temette. Remélte, hogy Ezran lenyeli az utolsó falatot, mielőtt rájön a kellemetlen igazságra.

– Ez itt egy tál kukac? – kérdezte Ezran bizonytalanul.

– Lárva – felelte Lujanne. – Igazából nem kukacok, hanem rovarlárvák. Rendkívül táplálók!

Ezran a gyomrára szorította a kezét. A közelben Ellis tovább csócsálta azt, ami egy szelet áfonyás csokoládétortának tűnt.

– Engem aztán nem érdekel – szólalt meg. – Férgék. Le-gyek. Tegnap szemét. Ez az illúziós pite a legjobb, amit valaha ettem. – Azzal vágott magának még egy szeletet, miközben Ezran diszkrétan a fűre hányt.

– Hé, mindenki! – kiáltotta Rayla leugorva egy dombtetőről, mindkét kezével integetve.

Rayla! Callum felpattant, és kétségbeesetten próbált menekülni az egész lárvas-kukacos helyzetből.

– Milyen jó kedved van! – mondta Ellis Raylának.

– Jó érzés, hogy újra két használható kezem van – felelte erre Rayla. Hegyes fülei izgatottan mozogtak ide-oda. Amikor megpillantotta a csak három lábon járó Avát, elbizonytalanodott. – Uhh, ne vedd sértésnek, Ava. – De a farkas csak boldogan lihegett, és visszatért a lárvákhöz.

– Képzeljétek, emberek, megint le tudok csapni mindkét kardommal – lelkendezett Rayla. Felugrott egy sziklára, mindkét pengéjét fergeteges tempóban meglegte, majd gyorsan elhajította. – Újra tudok tapsolni, kézenállni, és meg tudom köszönni az ovációt az előadás végén. – Rayla tapsolt,

tökéletes kézenállásba lendült, majd integetni kezdett mindkét kezével.

– Ez igazán nagyszerű, Rayla! – kiáltott fel Ezran.

Callum megkönnyebbült, hogy a lány keze teljesen begyógyult. Néhány nappal ezelőtt még ijesztően lila volt, és a csuklóját kötés szorította össze. Raylára azért került mágikus kötés, hogy megölje Ezrant, az emberherceget. Ez persze még azelőtt történt, hogy megismerték volna egymást. Amikor Rayla úgy döntött, hogy nem fogja teljesíteni bérgyilkos kötelességét, az elszakíthatatlan kötés egyre szorosabbá vált, mígnem úgy tűnt, hogy akár el is veszítheti a kezét. Ám Zym, a kis sárkány megoldotta a problémát: a tejfogaival leráncigálta a kötetést! Zymnek ez könnyen ment, a többieknek azonban valóságos csoda volt.

– És hogy érzik magukat a többiek? – kérdezte Rayla, immár egészséges kezét a füléhez szorítva.

Lelkes válaszok kórusát kapta.

– Örülök, hogy mindenki jól van! – felelte Rayla fülig érő mosollyal az arcán. Körülnézett, azután a hangja játékosból halálosan komolyra váltott. – Mert ideje indulni.

– Mi? Miért? – tudakolta Callum. – Hiszen alig értünk el a Hold Nexushoz.

A többiek helyeslően bólogattak. Callum úgy gondolta, hogy a sárkánytojás megmentése és kiköltése, ha más nem, három-négy nap pihenést és kikapcsolódást jelenthet nekik.

Ám Rayla nem törődött az általános elégedetlenséggel.

– Tudom, hogy veszély leselkedik ránk. Minél tovább maradunk, annál nagyobb a kockázat – magyarázta. – Nem akarok senkit megijeszteni, csak épp reálisan látom a helyzetet.

– Igaza van – szólt közbe Lujanne. – Azon az éjszakán, amikor a Sárkányherceg megszületett, éreztem, hogy valami nincs rendben. – Megrázta a fejét. – Azok a furcsa lila fényfoszlányok, amelyek körbevették az újszülött sárkányt azon az éjszakán – bármennyire szépek is voltak, sötét erők álltak mögöttük, amelyek most valószínűleg üldözőbe vettek benneteket.

– Senki sem szereti a sötét erőket! Épp ezért... – Rayla mindkét kezével a hegy lába felé intett, jelezve, hogy ideje indulni.

– Jó, hogy megint használhatod mindkét kezed, ugye? – kérdezte Ezran.

Callum elmosolyodott. A kisöccse örökölte az anyjuk humorérzékét. Vicceit annak idején gyakran kísértte egy bátorító mosoly, ahogyan most Ezranét is.

– Arra mérget vehetsz – felelte Rayla. – Különben is, értékes szállítmányt kell célba juttatnunk. Olyan háború közeleg, amelyet még nem látott a világ, hacsak nem visszük haza a kis sárkányt az anyjához.

– De Zym még annyira pici! Előbb meg kell tanulnia repülni – mondta erre Ezran.

– Így igaz – helyeselt Callum. Ő is vonakodott elhagyni a Hold Nexus viszonylagos biztonságát, amíg Zym meg nem erősödik. Ráadásul remélte, hogy tanulhat némi holdmágiát, amíg itt vannak.

– Úgy tűnik, Ezrannak különleges kapcsolata van a sárkánybabával – mondta Lujanne elgondolkodva. Ezranhoz fordult. – Talán meg tudnád tanítani őt repülni.

– Én? – hökkent meg Ezran. – De én nem tudok repülni.

Callum bátorítóan bólintott a kisöccse felé. Biztos volt benne, hogy Ezran a megfelelő ember a feladatra, annak ellenére, hogy nincsenek szárnyai.

– Megpróbálhatom – egyezett bele Ezran. – Csatában erősebbek leszünk, ha Zym megtanul repülni – mondta Callum. – És még erősebbek lennénk, ha több mágiát ismernék. Talán megtaníthatnál nekem némi holdmágiát, nem, Lujanne?

– Rendben, mutathatok neked néhány dolgot – bólintott rá a holdmágus.

– Hm, azt hittem, hogy az én oldalamon állsz – szólt közbe Rayla. – Vagy már elfelejtetted? Sötét erők, lila foszlányok?

Lujanne megvonta a vállát.

– Még néhány napot, Rayla – csak ennyit kérünk – könyörgött Callum. – Írtam egy levelet a nevelőapámnak, hogy mindenről tájékoztassam. Szerintem reális esély van rá, hogy segítséget küldjünk nekünk, ha tud. Ezért kellene várnunk egy kicsit.

– Egy levél a nevelőapádnak? A... királynak? – kérdezte Rayla.

– Igen, pontosan ezt mondtam – válaszolta Callum. Észrevette, hogy Rayla arca a szokásosnál is sápadtabb. Nyilvánvalóan neki is szüksége lenne egy kis pihenésre.

– Rendben – adta be a derekát Rayla. – Maradunk még egy napot... de csak egyet! És a veszélyt komolyan gondolom. Továbbra is járőrözni fogok. Mindenki legyen résen. – Figyelmesen körbehordozta tekintetét a csapatán, és megállapodott Zymen. – Kivéve téged. Te csak azzal törődj, hogy minél hamarabb megtanulj repülni! – Szárnyként csapko-

dott a kezével, a sárkánybaba pedig mintha mosolygott volna válaszul.

Callum örült, hogy Rayla továbbra is járőrözni fog, hogy megvédje őket – de annak még jobban örült, hogy most talán lesz elég ideje ellesni néhány holdmágia-trükköt.

2. FEJEZET

a hasadék

Gren megtalálja és megvédi a hercegeket. Ezt kell tennie. Végig ez a gondolat motoszkált Amaya tábornok fejében, mialatt Katolisból a Hasadék felé tartott. A hercegek biztonságát megbízható tolmácsára, Gren parancsnokra kellett bíznia, mert tudta, hogy a vezetése nélkül veszélybe kerül a Hasadéknaál az emberek titkos átjárója Xadia mágikus földjére.

Amaya addig sarkantyúzta a lovát, amíg a paták földet érő ritmusa majdnem olyan gyors volt, mint a szívverése. A Hasadék védelme hatalmas felelősség. Évszázadokkal ezelőtt, miután minden embert elűztek Xadiából, a kontinens szó szerint kettészakadt: a hatalmas sárkányok mély sebet égettek a földbe és olvadt lávafolyammal töltötték meg. Ám az emberek felfedeztek egy rejtett átjárót, egy földalatti lávafalat, amely gerincként emelkedett ki a sziklafalból,

szinte észrevétlen ösvényt képezve a lávafolyamon át – egy egyedülálló, titkos összeköttetést Xadiával! A Hasadék Katolis királyság szigorúan őrzött titka volt, és az emberek az átjáró mindkét oldalán előőrsöket tartottak fenn. Döntő fontosságú, hogy az elfek és a sárkányok soha ne szerezzenek tudomást a kontinens kettéosztottságát áthidaló titkos átjáróról.

Amaya lassított a lova tempóján, ahogy a Hasadék felé közeledett. Még át kell vágnia az ösvényen, hogy elérje a Xadia felőli előőrsöt, amely a szikla falai közt rejtőzött.

Alighogy elindult az ösvényen, beborult az ég; nehéz volt elhinni, hogy még csak reggel van. Óvatosan lépkedett, és közben fürkészte a terepet, nehogy bármi is elkerülje a figyelmét.

Amaya süketnek született, ám az ilyen helyzetekben megtanult a szemével hallani. Minden részletet és minden mozgulatót érzékelt, bármilyen apró legyen is az. Az elméje tökéletesen részletes térképet alkotott mindenről, ami előtte és mögötte – ami azt illeti, bármely irányban – állt, így azonnal észlelni tudott minden változást vagy eltérést a környezetében.

A tábornok fürkésző tekintettel körbefordult a lovával, ügyelve rá, hogy elkerülje a földben lévő természetes szellőzőnyílásokból felszálló gőzfúvásokat. Jól látja, a lova hegyezni kezdte a fülét?

Amaya a feltételezett zaj felé fordította a fejét, majd lassan egy nagy szellőzőnyílás felé poroszkáltak. A rés méretéhez képest nem sok gőz jött ki belőle. Leszállt a nyeregből, majd odahajolt, hogy megvizsgálja. Különös...

Hirtelen rezgéseket érzett a mögötte lévő ösvény talaján.

Márpedig ezek határozottan *nem* a lova léptei voltak. Megpördült, hogy szembenézzen a három alakkal, akik követték őt az ösvényen. Mindhárman tűzvörös páncélt viseltek, amely kiemelte mahagóni bőrszínüket. Amaya egy pillanat alatt felismerte őket.

Naptűz elfek.

A harcosok kivont karddal rohantak a tábornok felé. Vad, elszánt elfek voltak, és hárman álltak ki egy ellen, ám Amaya ereje, tapasztalata és hatalmas pajzsa felülkerekedett rajtuk. Egyenként szorította vissza őket az ösvény szélére, míg végül mindannyian sikoltozva zuhantak a lenti tűzgödörökbe.

Amaya kifulladásra, de éberén pillantott fel. Úgy tűnt, még nem végzett.

Néhány méterre tőle egy arany fejdísz viselő harcosnő állt, páncélja csillogott a tűz fényében. Sárga-arany arcfestése kiemelte sötétbarna szemét és vad tekintetét. Kezét a kardján tartotta mozdulatlanul, nyugodtan és magabiztosan. Amaya biztos volt benne, hogy egy Naptűz lovaggal, Xadia egyik legelитеbb harcosával áll szemben. Érezte a megfélemlítés erejét, de megacélozta magát a harcra.

Egymásba fúródott a tekintetük. A lovas lassú, de biztos mozdulattal nyúlt a rúnával borított hüvelyben nyugvó kardjáért. Amaya összeszorította a fogát; felismerte az izzó Napkovácsolt pengét. A világ egyik legritkább fegyvere: a pengéből áradó hő önmagában is képes ölni.

Amayának hirtelen úgy tűnt, hogy a lovaggal már órák óta méregetik egymást – ideje volt hát megtörni a patthelyzetet.

– Ahhhhhhhhhhhhh! – kiáltotta, majd leszegett fejvel támadásba lendült.

A két harcos összecsapott. A napkovácsolt penge úgy haladt át Amaya kardján, mint forró kés a vajon, és kettétörte azt. A tábornoknak csak a pajzsa maradt.

A lovag többször is Amayára támadt, nehéz kardját könnyedén forgatta. A tábornok kitért az elf minden egyes veszélyes suhintása elől, ám a penge forró, narancssárga izzása olyan fényes volt, hogy szinte vakított. Egy alkalommal a pajzsát olyan ütés érte a pengétől, hogy a felületén egy parázsló vágás keletkezett.

Amaya észrevette, hogy a Naptűz lovag magabiztossága mintha minden egyes pengesuhintással nőtt volna. A tábornok tudta, hogy azok, akik sebezhetetlennek érzik magukat, időnként figyelmen kívül hagyják a többi érzékszervük jelzéseit – ezt a hibát Amaya sosem követte el.

A pengéd talán legyőzhetetlen, üzenté némán Amaya a lovagnak, miközben kitért a csapások elől. *De te nem vagy az. Figyelj és tanulj.*

Amaya kívárta, amíg némi távolság lesz közte és a lovag között. Akkor aztán felegyenesedett, és intett, hogy lépjen hozzá közelebb.

A lovag persze bekapta a csalit. Amikor előrerontott, Amaya már készen állt: egy jól célzott oldalrúgással csapást mért a törzsére. A lovag messzire repült, végül a hátán landolt, és csak centiméterek választották el a látától.

Bár ezt az összecsapást megnyerte, Amaya tudta, hogy a fegyverei nem fognak örökké ellenállni egy Naptűz pengének. Kapva kapott az alkalmon, felszállt a lovára, és elvágta-tott arra, amerről jött.

– Sárkányok! A xadiai fenyegetés napról napra nő – mérge-
lődött Viren, miközben ököllel a harci terepasztalra csapott.
– Ébresztő!

Kora reggel volt, de már órák óta a királyság jövőjével kap-
csolatos tervekkel foglalatoskodott – mert ő valóban *törődött*
a királyság jövőjével. A tanács többi tagja közül néhányan
még mindig az álmodásba dörzsölték ki a szemükből.

Viren, a főmágus hívta össze a tanács ülését a trónterem-
be, hogy megvitassák Katolis királyság következő stratégiai
lépéseit. Mindkét herceg eltűnt; a trón üresen állt, és nem
volt egyértelmű, ki lesz az utód. A tanács hallgatni fog rá.
Meg fogja értetni velük, hogy Harrow király meggyilkolása
csak az első incidens volt egy elsőprő erejű háborúban.

– Az emberek félelmetes árnyakat látnak a felhőkben,
melyek magasan Katolis városai fölött repkednek; hadisár-
kányokat! – kiáltotta.

Egy szkeptikus tanácstag leintette Virent.

– Hó, hó, hó – háborús sárkányok? Honnan tudod, hogy
ezek ‚hadisárkányok‘, nem pedig közönséges sárkányok?

Viren gúnyosan felnevetett. Egy ilyen kérdés csakis egy
tudatlan embertől eredhet. A többi tanácstagra nézett, és
megrázta a fejét, igyekezett a bizalmukba férkőzni.

– Óriási pusztító fenevadak keringenek a királyságunk
határán – folytatta. – Nem a barátaink. Naivitás lenne ezt fi-
gyelmen kívül hagyni. Arra várnak, hogy lecsapjanak! Csele-
kednünk kell.

Viren a homlokát ráncolva hallgatta, ahogy halk morajlás
támad az asztal körül.

Végül Opeli főpapnő szólalt fel.

– Nem. Várnunk kell. Xadia orgyilkosokat küldött, akik elvették a királyunk életét – mondta.

– Igen! – kiáltott fel Viren. Pontosan erről van szó. *Csak nem akar Opeli tétlenül várakozni, amíg újabb támadást indítanak?* – Erővel kell visszavágnunk Xadiának!

– De azóta apró csetepaté sem volt – felelte Opeli. – Talán a merénylet volt az egyetlen erőszakos tett a részükről. Megvolt a bosszújuk, és majd minden... elrendeződik. Bármi, amit teszünk, csak fokozná a helyzetet, ami talán már lecsengőben van.

– Elrendeződik?! – gúnyolódott Viren. – Hát nem látjátok, mekkora veszély leselkedik ránk? Amaya tábornok jelentette, hogy elf erők gyülekeznek a Hasadék xadiai oldalán. Fel kell készülnünk a harcra, de egyedül nem tudunk megküzdeni velük. – Végigsimított a haján. – Remélem, nem vagyok egyedül a javaslattal, hogy össze kell hívunk a Pentarchia csúcstalálkozóját. – Viren előre látta: ha ez a konfliktus fokozódik, döntő fontosságú, hogy mind az öt emberi királyság egyesítse erejét. Körülnézett a tanácsstagokon, próbálta felmérni a szándékukat.

Opeli, mint mindig, most is erősen lépett fel a főmágus ellen.

– Neked erre nincs felhatalmazásod, Lord Viren – mondta Opeli. – Csak a király, vagy a királynő hívhat össze csúcstalálkozót. Őszintén szólva kétlem, hogy a többi uralkodó egyáltalán ránézne egy olyan üzenetre, amelyen nincs rajta a király pecsétje. – Keresztbe fonta a karját.

– De hát ez egy történelmi méretű válság! – méltatlankodott Viren. Miért nem képes felfogni Opeli, mekkora bajban

vannak? – Az emberiséget a kihálás fenyegeti, ha nem fogunk össze a másik négy királysággal és teszünk valamit!

– Mindez nem számít, amíg nincs királyunk – jelentette ki Opeli. Virenhez hajolt, és rámeredt. – Épp ezért most a legfőbb – és egyetlen – feladatunk a hercegek felkutatása. Amíg ez nem sikerül, meg van kötve a kezünk.

Az egyik szkeptikus tag a tanácsból egyetértően vigorgott. Egy másik nagyot ásított.

– Úgy tűnik, a tanácsunk még mindig megosztott – jegyezte meg Viren –, és talán nem elég éber ahhoz, hogy meghozza ezt a döntést. – Vádló pillantást vetett az ásitózóra. – A tanács újra összeül, amikor mindenki megfelelően felkészült a megbeszélésre.

Mielőtt bárki tiltakozhatott volna, Viren elhagyta a termet. Nem értett egyet Opelivel, amikor a hercegekről volt szó. Az ő keze nem volt megkötve a távollétükben – sőt, épp ellenkezőleg. Opeli azonban jól érvelt: a másik négy királyság figyelmét csak a király pecsétjével ellátott levelekkel lehet felkelteni.

Viren átvágott az udvaron és felment a lépcsőn Harrow király lakrészéhez. Amikor felért, önkéntelenül is megborzongott az előtte feltáruló látványtól. Az elfek és a királyi testőrség nyilai, dárdái álltak ki a királyi hálóterem ajtajából. A falakra vastag rétegekben rászáradt a kifröccsent vér. Viren azon kapta magát, hogy újra átéli a végzetes támadás éjszakáját; sikolyok és a teljes káosz hangjai zúgtak a fülében. Megrázta a fejét, hogy elűzze a látomásokat, majd belépett a király hálótermébe.

Bár valaki megpróbált takarítani a torony körül, a hálóterem érintetlen maradt. Az ágyat nem vetették be. Harrow

holmija tönkretéve és szétszórva hevert. A nagy ingaóra megrepedt, és egy nyílvesző állt ki belőle, befagyaszta ezzel a támadás időpontját.

Az erkélyajtó résnyire nyitva állt, a függönyöket lágyan lengette a szél. A sarokban a király énekesmadara, Pip, némán gubbasztott a ketrecében. Viren odament hozzá.

– Szerencsés vagy, hogy túlélted a ribilliót – mondta Viren a madárnak. Pip nem válaszolt.

A főmágus egyik kezét az arcára szorította, hogy elfojtsa feltörő zokogását, és leereszkedett a vetetlen ágyra. *Már most nagyon hiányzol, kedves barátom...*

Végigsimított a puha ágyneműn, hogy megnyugodjon, de a keze megállt egy kemény tárgyon – egy keretbe foglalt kis festményen. Felemelte és a királyi család portréjával találta szemben magát: Harrow, Sarai királyné, a fiatal Callum és a kis Ezran volt a képen. Minden bizonnyal ez volt az utolsó dolgok egyike, amit a király megnézett, mielőtt a merénylők megérkeztek.

Viren érezte, ahogy a fájdalom elárasztja a bensőjét a szomorúsággal, a megbánással, a büntudattal és a veszteséggel együtt. Erővel fojtotta el az érzelmeit, mielőtt elszabadulhattak volna. Nem szentimentális okokból jött ide.

Visszatette a portrét az ágyra, majd odament Harrow íróasztalához, és megrántotta a közepén lévő faragott fiókot, azt, amelyikből a királyt milliószor látta már papírt és penát elővenni.

– Zárva – motyogta magában Viren. Lerázta magáról a büntudat utolsó morzsáját is, majd elmormolt egy alapvető

varázsigt. A fiók kipattant, és egy halom papíron és egy vörös viaszgömbön kívül feltárult a király pecsétje. Viren zsebre vágta, amire szüksége volt, és elhagyta a termet.

3. FEJEZET

EGY TITOK ÉS EGY SZIKRA

Aznap délután Callum elkísérte Lujanne-t egy általa csak Holdkörnek nevezett helyre. Kétezer lépcsőt kellett megmászniuk; Callum *izmai lángoltak*, ahogyan Soren mondaná. Ha tudta volna, hogy ennyi fizikai erőt kell majd ráfordítania, talán kényszerítette volna magát, hogy aznap reggel többet egyen azokból a tápláléknak álcázott lárvákból.

Vagy mégsem.

– Mi az, talán nem nyűgöz le a hely? – kérdezte Lujanne, és körbemutatott.

Callum a csillogó víztócsákra nézett, amelyek körülvettek egy romhalmazt – olyan építmények maradványait, melyek egykor nyilvánvalóan egy hold alakú épületet alkottak. Zubogó, csodás vízesés tükrözte vissza a nappal alig látható

Hold fényét. A táj békés volt, félelmetes és természetfeletti. Callum magába szívta az ősi hely magasztosságát.

– Lujanne, köszönöm szépen, hogy hajlandó vagy megtanítani pár dolgot! – mondta. Claudia helyel-közzel már megmutatott neki néhány mágikus apróságot, ám egy elftől tanulni hitelesebbnek tűnik; úgy érezte magát, mint egy igazi tanonc. – El sem hiszem, hogy egy igazi mágustól fogok varázsolni tanulni.

– Miből gondolod, hogy valódi vagyok? – kérdezte Lujanne titokzatosan.

– Ööö... – Callum nem tudta, mit válaszoljon, de készen állt arra, hogy szinte bármit elviseljen valakitől, akitől elleshet néhány varázslatot.

– Ne aggódj, igazi vagyok – nevetett fel Lujanne. – Gyere utánam. – Callum igyekezett lépést tartani vele.

– Ez itt a Holdkör – magyarázta Lujanne. – Különleges hely, amely varázslatos módon kapcsolódik a Hold Nexus-hoz a kaldera tetején.

– Több ezer évvel ezelőtt, amikor Xadia még egységes szárazföld volt, ez a hely erőteljes mágiát testesített meg. A felépítése, a formája, minden egyes eleme mágikus szimbólum volt: egy hatalmas, bonyolult rúna. A Holdárnyék elfek ősei fantasztikus rituálékat végeztek itt. Szeretnél egy pillantást vetni rá?

Meg sem várva Callum válaszát, Lujanne elkántálta az ősi varázsigét: „*Historia viventem.*” – Közben lendületes mozdulatokkal egy rúnát rajzolt a levegőbe.

Callum csendben várt, de nem történt semmi. *Talán Lujanne mégsem igazi, akárcsak az undorító kukacos reggelije,* Callum testén hirtelen jéghideg hullám futott át. Miután

pislogott egyet, egy elf állt háttal előtte – úgy tűnt, mintha egy szellem ment volna át rajta! Aztán a töredezett romok villanykéken kezdtek izzani. Callum szeme láttára a megrepedt kövek újra összezárultak, az ősi építmények visszanyerték régi pompájukat, igaz, csupán halvány, kísérteties fényből álltak. Két holdfényű kápolna nyúlt magasan a sötét égbe. Callum mintha a távoli múltba nézett volna, mintha egy több mint ezer évvel ezelőtti esemény szemlélője lett volna. Tucatnyi áttetsző elf szellem járkált a fantom Holdkörben, bebörtönözve saját világába.

– A legendák szerint az ősi elfek a Holdkör erejét arra tudták használni, hogy a Hold Nexuson keresztül kaput nyissanak egy másik síkra – magyarázta Lujanne. – Ami nem más, mint egy életen és halálon túli, csillogó világ. Vagy talán egy élet és halál közötti sík? Akárhogy is van, ez egy különös és nagyon veszélyes fennsík.

Callumot nem érdekelte, melyik elnevezés a megfelelő; a hely megragadta a képzeletét. Az élet és halál túloldalán lévő világ talán egy olyan hely, ahol újra találkozhat az édesanyjával.

Nézte a szikrázó elf-illúziók táncát. Néhányan gyönyörű vonós hangszereken játszottak.

– Mi történt, hogy most romokban hever? – kérdezte. Lujanne feloldotta a varázslatot, mire az illúzió eltűnt, és csak törmeléklet hagyott maga után.

– A Holddruidák maguk pusztították el, amikor Xadiát kettéosztották – felelte Lujanne. – A Hold Nexus történetesen a kontinens embereknek kijelölt oldala lett. Így aztán a Holddruidák úgy döntöttek, biztonságosabb hatástalanítani ezt a mágikus helyet.

– Milyen szomorú ez az egész – mondta Callum. Minél többet hallott a harcokról, a háborúról, annál kevesebb értelmét látta. Az ellentétek miatt most senki sem élvezheti ezt a különleges helyet. Még csak gondolnia sem volt érdemes arra, hogy újra találkozhat az anyjával – ez a kapu örökre bezárult.

– Amióta a kapu bezárult, mindig volt őre a Nexusnak – egy hozzám hasonló mágus – felelte Lujanne. – Az őrző feladata megakadályozni, hogy az emberek felfedezzék a Nexust.

– Mi történik, ha az emberek mégis felfedezik? – kérdezte Callum. Beleborzongott a gondolatba, hogy most már egy nagyon kicsi csoport tagja. – Csak nem... – Callum végighúzta az ujját a torkán, és nyelt egyet. Lujanne igazán kedvesnek tűnik, de a fiú kezdte azt hinni, hogy bárki képes szinte bármire.

Lujanne nevetett Callum kérdésén.

– Ugyan minek ölném meg őket, ha képes vagyok örült illúziókkal összezavarni a gondolataikat? Van néhány igazi tudatolvasztóm – teljesen kiakasztana benneteket! Érdekel a téma?

– Inkább kihagyom – válaszolta Callum. Nem lelkesedett érte, hogy elolvadjon az elméje, bármit jelentsen is az.

– Ahogy akarod – mondta Lujanne, miközben folytatta az utat. – Kövess hát.

Míg a nap leszállt, végimentek a Holdkőtől a kaldera pereméig vezető ösvényen. Lujanne energiája kifogyhatatlannak bizonyult – Callum alig tudott lépést tartani vele.

– Bár az ősi mágia mindenütt jelen van, különböző helyeken és időben gyengébb, de akár erősebb is lehet – mondta

Lujanne. – Az Óceán dagálykor a legerősebb. Az Ég viharban a legerősebb. És a Hold a legerősebb...

– Ha teli van! – vágta rá Callum büszke mosollyal az arcán.

– Kérlek, ne szakíts félbe – mondta Lujanne, mire Callum arcáról leolvadt a mosoly. – Egyébként igazad van. Hat különleges hely létezik a világon, ahol az ősergiák mágiája a legtisztább és legerősebb. Az ilyen helyeket Nexusnak nevezzük. Ez itt a Hold Nexus. Nézd!

A nő az előttük elterülő kalderára mutatott; egy hatalmas, kör alakú kráterre, amely teli volt csillogó kék vízzel. Callumnak elakadt a lélegzete. A kaldera a természet csodája. A tiszta kék víz rózsaszínű és narancssárga árnyalatban csillogott a fogyatkozó délutáni fényben. Callumot valamiért a Holdra emlékeztette.

– A Hold Nexus tökéletesen tükrözi a Holdat – folytatta Lujanne. – Amikor telihold van, a fénye teljesen betölti a tavat. A holdfény már eleve tükörkép, hiszen minden egyes fénysugár magáról a Holdról verődik vissza. A Hold tükrözi a Napot, ahogyan a halál tükrözi az életet. – Lehunyta a szemét, és elmerült mély – bár kissé zavaros – gondolataiban.

Callum egyetértett azzal, hogy a táj gyönyörű és félelmetes... de nem ezért kérte Lujanne segítségét. Szüksége volt néhány gyakorlati tanácsra a mágiával kapcsolatban. Úgy döntött, nem kertel tovább.

– Imádom ezt az egészet! – lelkesedett. – Imádom tanulni a mágiáról. Szeretném, ha megtanítanál nekem némi holdvarázslatot. Talán egy kis gyakorlati tudást, valami könnyű dolgot, amivel elindulhatok... valamit a holdfényről, vagy a holdsugárzásról.

Lujanne szigorú pillantást vetett Callumra.

– Az emberek nem tudnak varázsolni.

Callum nem akart udvariatlan lenni, ám a nőnek nem volt igaza.

– Hmm... én már varázsoltam.

– Ó, igen, egy őskővel – felelte Lujanne. – De aztán öszszetörted, úgylahog most megint csak egy átlagos ember vagy – kuncogott.

Callum érezte, ahogy az arcáról lehervad a mosoly, és ezzel együtt jövőbeli reményei is elszállnak.

– De nézd a jó oldalát – vigasztalta Lujanne. Négyujjas elf kezével élénken gesztikulált, hogy demonstrálja a mondanóját. – Nektek embereknek van egy plusz ujjatok. A kisujjakatok.

– Pedig én ismerek olyan embereket, akik tudnak varázsolni – jegyezte meg Callum. Morcosan bámulta haszontalan kisujjait.

Lujanne beszívta a levegőt és megrázta a fejét.

– Mi ezt nem nevezzük mágiának – mondta, és még a *sötét mágia* szót sem volt hajlandó kimondani. – Ez egy szörnyű gyakorlat.

Callum lehajtott a fejét.

– Az nem lehet. Én eddig azt hittem, hogy jó vagyok benne. Érték a varázsláshoz.

– Jól jönne neked most egy kis sütemény, mit szólsz? – vetette fel Lujanne, és a semmiből elővarázsolt egy pompás szelet vaníliás süteményt.

– Ez csak egy tányér giliszta – mondta Callum csalódotan.

– Ó. Látom, gyorsan tanulsz. – A háta mögé rejtette a süteményt, és azon nyomban elővett egy másik tálat. – Akkor mit szólnál a régimódi jégkrémhez? Hmm?

Eközben, jóval lejjebb, az Elátkozott Kaldera lankáin, Ezran arra készült, hogy megtanítsa Zymet repülni. Ava és Ellis is csatlakozott hozzájuk; Ezran érezte: elvárják tőle, hogy sikerrel járjon. Csali is ott lábatlankodott, és roppant komolynak tűnt.

Ezran egy kis sziklához vezette Zymet, és azon volt, hogy néhány határozott, de kedves szót intézzen a kis sárkányhoz. Csak épp nehéz volt koncentrálnia, amikor Csali így bámulta őket. *Talán féltékeny?* Ezran úgy gondolta, hogy a világító varangy zöldes árnyalatban ragyogna, ha komolyan féltékeny lenne. Ennek ellenére érdemes lenne megnyugtatni.

– Hé, Csali, te vagy a legjobb haverom, ugye tudod? – kérdezte tőle Ezran. – Hiszen már régóta ismerjük egymást. – Megvakargatta Csali állát, mire a mogorva világító varangy nem meresztette tovább rájuk a szemét.

Zym kissé riadtan nézett körül.

– Oké, Zym. Ideje munkához látnunk – mondta Ezran csípőre tett kézzel. Csali egyetértően morgott.

– A repülés természetes és gyönyörű dolog – kezdte Ezran. – Ám ez nem jelenti azt, hogy könnyen fog menni...

Csali ismét egyetértően mordult egyet. Ezúttal Ezran megfordult, és ránézett.

– Jó lenne, ha abbahagynád – intette le.

Csali tekintete résnyire szűkült, dacosan morgott még egyet, amit Ezran most nagyon okosan figyelmen kívül ha-

gyott. A fiú apja előszeretettel mondogatta, hogy ne bonyolódjon bele minden egyes vitába, inkább lépjen tovább. Úgy tűnt, ez is egy ilyen eset.

– Készen állsz, Zym? – kérdezte Ezran. – Szárnyakat ki! Rajta... csapkodj velük! – Azzal kinyújtotta a karját, és bemutatatta a szárnycsapkodást, amennyire csak telt tőle. – Gyérünk! Csapkodnod kell a szárnyaiddal. – Fel-le ugrált, de úgy tűnt, Zym nem értett az egészből semmit.

A kis sárkány oldalra billentette a fejét... azután felborult a saját feje súlyától.

Ellis felnevetett. Csali méltatlankodva forgatta a szemét.

– Ó, jaj! Jól vagy, ugye? – kérdezte Ezran. Álló helyzetbe húzta Zymet, és ellenőrizte, hogy egyenesen tartja-e a fejét.

– Még egyszer – mondta Ezran. – Megpróbáljuk szépen, lassan. Csapkodj... csapkodj... – Ezran lassú mozdulatokkal emelte és engedte le a karját. Zym ezúttal a fülével csapdosott, és jót vigyorgott hozzá.

Ezran felnevetett.

– Ez nem repülés, de nagyon-nagyon jó kezdet. – A bátorító szó erejére is apja hívta fel Ezran figyelmét.

– Szép próbálkozás volt! – kiáltotta Ellis.

Zym ráugrott Ezranra, és megnyalta az arcát, aki erre kuncogni kezdett.

Aztán hamar abba is hagyta. Érezte, ahogy rászzegeződik valaki tekintete. Lassan szembefordult Csalival, aki le nem vette volna róla a szemét. *Hogyan lehetséges, hogy egy világitó varangy ilyen mértékű undort tud kifejezni egyetlen pillantással?*

– Tartsunk szünetet – javasolta Ezran Zymnek. – Tíz perc múlva itt találkozunk mindenki. Támadt egy ötletem.

Néhány perccel később Ezran visszatért a gyakorlósziklá-hoz. Mivel ő maga nem tudott repülni, úgy gondolta, keresnie kell valakit, aki gyakorlati tanácsokkal látja el Zymet.

– És... visszatértünk! Különleges vendéget mutatok be nektek. Ő itt a misztikus, varázslatos, Hold-erejű Főni-Főni, aki valóban tud repülni. Üdvözljétek!

Ellis tapsikolni kezdett, Lujanne holdfőnixre pedig kecsesen előrelépett.

– Készen állsz, Főni-Főni? – kérdezte Ezran. – Mutasd meg neki, hogyan kell csinálni.

Főni-Főni kitérta hatalmas kék szárnyait, és csapkodni kezdett velük. Minden erőfeszítés nélkül, könnyedén felszállt.

– Látod? – kérdezte Ezran. – Mi sem egyszerűbb ennél. – Egy kicsit azért szégyellte magát, hogy ezt mondta, mivel fogalma sem volt a repülésről. Zym azonban Főni-Főnit utánozva tétován kitérta a szárnyait.

– Igen! Igen, csak így tovább – lelkendezett Ezran. Zym láthatóan kapiskálja, mit is várnak el tőle. – Most megmutatom neked, milyen érzés repülni. – Ezran a kitért szárnyú Zymet a feje fölé emelte, majd elkezdett vele körbe-körbe futni. – Érted? És érzed is? Érzed a levegő suhogását a szárnyaid alatt?

– Ooooooooo-eeeeeeeeee! – rikoltotta Zym.

– Meg fogja csinálni! – kiáltotta Ellis. – Elképesztő.

– Igen... csodálatos kis teremtmény ez – helyeselt Ezran. Egyre gyorsabban futott; mindenáron meg akarta tanítani ezt a kis sárkányt repülni. Ahogy izgatottsága tetőfokára hágott, Ezran rájött, itt az ideje, hogy Zym egyedül próbálkozzon. Hagynia kell szárnyalni.

Ezran nagy lendülettel előresprintelt, azután megállt, és elengedte Zymet. *Repülj, Zym, repülj!*, gondolta magában.

A sárkánybaba tovasiklott a levegőben. Úgy tűnt, valóban repül! Ám az igazság az volt, hogy csak Ezran hirtelen megtorpanása miatt lendült előre. Néhány másodperccel később...

Pufffffff. Zym a bokrok közé pottyant, és a levelek alól pislogott ki.

– Ezran! – kiáltotta Ellis. – Megölted a Sárkányherceget!

– Ó, jaj! Milyen buta vagyok – jajveszékelt Ezran. – Odarohant a bokrokhoz, és kétségbeesetten átkutatta mindet. – Jaj ne, jaj ne, jaj ne, ne, ne! – Végül Ezrannak sikerült előbányásznia a kábult Zymet.

– Nagyon sajnálom, Zym – mondta neki Ezran. – Hidd el, nem akartalak bántani. Jól vagy?

Zym szája hatalmas mosolyra húzódott, és boldogan lihegett. Ezran megölelte.

Amikor elhúzódott tőle, rajtakapta Csalit, amint Főni-Főnire néz és közben a szemét forgatja.

Ezrannak jobban kellett volna igyekeznie.

– Gyerünk, haver – mondta Ezran elszántan. – Próbáljuk meg újra.

Aznap este Callum visszatért a tábor melletti udvarra. A Lujanne-nal töltött idő után nagyon örült, hogy végre láthatja Raylát, Ezrant és Zymet.

Ám Rayla épp kifelé igyekezett.

– Hé, te meg hová mész? – szólt utána Callum, ahogy a lány végigsprintelt az udvaron.

– A sötét erők miatt kell járőröznöm – felelte Rayla.

Callum utánabámult. Azt kívánta, bárcsak ne kellene folyton így kockáztatnia érték az életét.

– Rayla szerint holnap el kell indulnunk – mondta Ezran.

– Komolyan? – kérdezte Callum. – Tehát Zym már tud repülni?

Callum le volt nyugőzve. Ő ugyan nem tanult meg varázsolni, de Zym legalább megtanult repülni. Meleg mosolyt küldött a kis sárkány felé.

– Őőő, nem, még nem – válaszolta Ezran. – De megteszek minden tőlem telhetőt. – Zym lehajtotta a fejét. – És te is, Zym. Tudom, hogy te is!

– Azt hiszem, mindannyiunknak nehéz napja volt – mondta Callum.

– Igen – válaszolta Ezran. – Sok ugrálás, szárnycsapkodás, de még nem repülés. – Megveregette Zym fejét. – Sikerülni fog. Bármennyire is lehetetlennek tűnik, hiszünk magunkban, és nem adjuk fel!

Zym hálás mosollyal nézett fel Ezranra, Callum pedig elszégyellte magát, amiért ilyen könnyen elcsüggedt. Ezran bölcs volt, különösen ahhoz képest, hogy milyen fiatal.

– Tudod mit? – szólalt meg Callum. – Én sem adom fel. Megyek, és megmondom Lujanne-nak a magamét. De csak szépen, finoman. – Felállt, és elindult arra, amerről jött.

Callum ezúttal a Hold templomába vezető végtelen lépcsőkön vánszorgott felfelé. Úgy látszik, a mágiatanulás megköveteli, hogy az ember kiváló fizikai állapotban legyen. Kell majd néhány tippet kérnie Sorentől.

Amikor megérkezett a templomhoz, az üresnek tűnt. Aztán észrevette Főni-Főnit, amint Lujanne-nal a hátán

repült az éjszakai égbolton. A páros puhán landolt a templom előtt.

– Tévedsz – szólította meg Callum a holdmágust az árnyékból.

Lujanne összerezsent.

– Callum! Mit keresel itt? Későre jár.

– Sohasem adom fel – mondta Callum. Elkezdett fel-alá járkálni. – Gyerekkoromban lovaglást, kardforgatást, ijászatot, harci stratégiát tanítottak nekem... de mindenből rossz voltam.

– És te... nem adtad fel? És végül jó lettél belőle? – kérdezte Lujanne. Leszállt Főni-Főni hátáról.

– Nem éppen... mert mindet feladtam – felelte Callum. Láta, hogy Lujanne nem érti a lényegét. – De aztán kipróbáltam a mágiát, és tetszett! Úgy éreztem, végre jó vagyok valamiben. Megtanulok varázsolni. Ez vagyok én.

– Csodálom az elszántságodat, Callum – mondta Lujanne. – De a mágia nem a te utad. Nem tudsz az ősi mágiával foglalkozni, mert nem születted az ősi forráshoz kapcsolódva.

– Hogyan? Mit értesz azon, hogy „kapcsolódva”? – kérdezte Callum.

Lujanne megsimogatta Főni-Főni tollazatát, mire az a nő kezéhez dörgölözött.

– Xadiában minden lény, elf és sárkány egy-egy ősi forráshoz kapcsolódva születik – magyarázta Lujanne. – Ennek egy darabja ugyanis megtalálható bennük; mi ezt a darabot úgy hívjuk: arkánium.

Oké, gondolta Callum. Végre elkezdtünk tanulni. Tehát a xadiái lények egy bizonyos arkániummal születnek. Ami azt jelenti...

– Várj – mondta Callum. – Pontosan mi az arkánium?

– Lássuk csak... az ősi titok, vagy annak jelentése – felelte Lujanne.

– Az ősi titok? – Callum megrázta a fejét. Még mindig össze volt zavarodva.

– Igen – mondta – Lujanne. – A titokból szikra lesz; alig pislákoló ősi forrás, de elég ahhoz, hogy a világot lángra lobbantsa a varázslatával!

Rendben. Azt hiszem, értem a lényegét, gondolta Callum.

Ezek szerint minden ősi forrásnak van egy titka.

– De mi az? Mi a Hold arkánuma, vagyis titka? – kérdezte Callum.

– Ez olyasmi, amit egyszerűen csak... tudok – válaszolta Lujanne. – Mégsem könnyű szavakba önteni. A szívem mélyén tudom, hogy nem más, mint egy gondolat, egy alapérzés, de ha megpróbálnám sem tudnám akár egyetlen szóval, akár tízezerrel elmagyarázni.

– Nos, próbáld meg! Kérlek! – könyörgött Callum. Mindenképpen tanulni akart, erre Lujanne folyton csak homályos magyarázatokat ad.

– Rendben van – felelte Lujanne. Lehunyta a szemét. – A Hold arkánuma a látszat és a valóság közötti kapcsolat megértéséről szól...

Callum egy kezet érzett a vállán. Amikor megfordult, egy másik Lujanne állt előtte!

A fiú nyelt egyet. Ez az elf egyre furcsábban viselkedik.

– A legtöbb ember azt hiszi, hogy a valódi az igaz, a látszat pedig megtévesztés – folytatta a holdmágus.

Ezután a semmiből előbukkant Lujanne harmadik példánya.

– Ám akik ismerik a Hold arkánumot, tudják, hogy igazából csak a látszatot ismerhetjük. Sohasem érinthetitek meg az úgynevezett valóságot, hiszen az érzékelések hatósugarán túl van. – A három egyforma holdmágus mindegyike elmosolyodott, végeztek a közös előadással.

Callum lehunyta a szemét és megrázta a fejét. Amikor újból kinyitotta, már csak egyetlen Lujanne-t látott. Nem éppen ezt a fajta varázslatot szeretne volna elsajátítani.

– Most már végképp nem értek semmit – szólalt meg Callum.

– Nem hibáztatlak érte! Elvégre te is csak ember vagy – válaszolta Lujanne.

Callum ettől még jobban elkedvetlenedett. El is döntötte, hogy egyelőre eleget látott az elf mágusból.

Amikor visszatért a táborba, Ezran, Csali és Zym mindannyian békésen aludtak. Callum lefeküdt a hatalmas ágyába, de túlságosan fel volt pörögve ahhoz, hogy el tudjon aludni. Felkapta a rúnakockát – amelynek mindegyik oldala egy-egy mágiához kapcsolódik, és ha azt észleli, világítani kezd –, majd Csali felé tartotta. A Nap rúna felizzott. Ezután Zym felé mozgatta, mire az Ég rúna izzott fel. Amikor azonban a kockát a saját mellkasához közelítette, elsötétült.

Callumon hirtelen erőt vett a fáradtság. Magához szorította a kockát, összegömbölyödött és elaludt.

Odakint az erdőben Rayla kivont pengékkel, fokozott készségben állt.

– Ó, nem maradhatnánk még egy kicsit, hogy megtanuljak néhány bűvészlükköt? – mormolta a lehető legélethűbben

utánozva Callumot. – És ó, szeretnék játszani a pinduri sárkánnyal! – Megrázta a fejét. – Emberek.

Megpróbálta tréfával elütni a dolgot, de a lelkiismerete nyomasztotta. Callum reggeli szavai csengtek a fülében: *Írtam egy levelet a nevelőapámnak, hogy mindenről tájékoztassam.*

Callum ezzel egy újabb tökéletes alkalmat kínált Raylának, hogy elmondja az igazságot: a király halott, a többi Holdárnyék-orgyilkos ölte meg. Valószínűleg féltucatnyi lehetőség volt az elmúlt napban, hogy tisztázza a dolgot. Mégis mi tartotta vissza? Hiszen Callum és Ezran a barátai, nem igaz?

Rayla újból csak a fejét ingatta, ezúttal megpróbálta kiűzni a bűntudatot az elméjéből. Most az a feladata, hogy megvédje a csapatát. Koncentrálnia kell. És ne felejsük el: csakis a hercegek miatt rostokoltak még mindig ezen az elátkozott hegyen.

Rayla járőrözés közben bekukkantott a homályos sarkokba, és az utat kémlelte.

– Úgy tűnik, csak a nemes elf törődik azzal, hogy mindannyian életben maradjunk. Pedig van itt valami, tudom. Valami... – Megtorpant. Csak nem zeneszót hallott?

Nagyon szép dallam szólt. Mintha fából készült hangszeren játszottak volna: lanton, fuvolán, pikolón, ilyesmin. De honnan jön? Valami nem stimmel.

Rayla ásított. Egész nap járőrözött, és ez a dallam olyan megnyugtató volt. Elnehezült a szemhéja. Talán lepihenhetne egy kicsit.

Nem!, mondta magában. Igen, valóban járőrözött egész nap, de attól még nem kellene *ennyire* fáradtnak lennie. Korábban leerőltette azt a sok képzeletbeli ételt, hogy éber ma-

radjon az őrvárban, ám most úgy érezte, mintha az egész teste homokkal telt volna meg. Nem stimmelt valami.

Olyan jó érzés lenne leheveredni...

Rayla meglátott a közelben egy kék rózsabokrot, és gyorsan letépett róla egy szál rózsát.

Lefeküdt, magához vonta a rózsát, és lehunyta a szemét.

Claudia csendesesen kilépett a tisztásra, miközben az elragadó dal utolsó taktusait játszotta az okarináján. Miután befejezte, leeresztette a hangszert, és alvó áldozatára nézett. Megdobbant a szíve, hogy végre ilyen közel került a sárkánytojáshoz. Teljesíteni fogja a küldetését, visszaszerzi a tojást, és az apja, Viren, büszke lesz rá. De a lehetőség, hogy megölje az elfet, aki elrabolta a hercegeket? Nem számított rá, hogy ez a kis gyöngyszem az ölébe pottyan. Intett a bátyjának, Sorennek, aki előlépett a közeli bozótosból.

Claudia bólintott felé.

– Rajta – suttogta.

Soren csak hunyorgott az elfre, és láthatóan nem reagált a lány parancsára. Claudia erre a szemét forgatta. Felajánlotta Sorennek a normál füldugót, hogy blokkolja az alvásvarázslatot, de Soren ragaszkodott hozzá, hogy egy régi, száraz szendvicsből kenyérdarabokat gyúrjon. Azt mondta, ez egy „szuperhatékony” trükk, amit az ottalvós táborban tanult.

– Soren! Vedd ki a füldugót! – suttogta Claudia.

– Mi az? – kérdezte Soren jó hangosan.

– A kenyér! A füledben – sürgette a lány félig suttogva, félig kiabálva.

– Nem hallak! – ordította Soren. A fülére mutatott. – Benne van a kenyérgalacsin! Mondtam, hogy jobb bármelyik varázsfüldugónál!

Claudia közelebb lépett hozzá.

– Az alvászvarázslatnak vége. Nincs szükséged többé a kenyérgalacsinra – mondta jól artikulálva a szavakat, hogy a bátyja le tudja olvasni a szájáról.

Soren bólintott.

– Majd szólj, ha vége az alvászvarázslatnak, hogy kivehessem a kenyérdugóimat.

Ugh. Hát mindent magának kellett csinálnia? Claudia odanyúlt, és kikapta a dugót Soren füléből.

– Vége. A varázslatnak vége – mondta neki. – Ezekre már nincs szükséged.

Soren furcsán bosszúsnak tűnt. – Talán nincs szükségem rájuk, Claudia. De attól még nem fogom eldobni.

A lány erre visszaadta a két nedves, pépes kenyérgolyót Sorennek, aki vidáman a szájába dobta őket.

Claudia csak a fejét ingatta.